

Laura Helena Pimentel da Silva

KOMMUNEBARN

Selvbiografi

DREAMLITT

Dette er en læseprøve af *Kommunebarn*

Kommunebarn

Forfatter | Laura Helena Pimentel da Silva

1. udgave, 1. oplag 2018

ISBN: 978-87-7171-362-6

Redaktør | Anna Lorenzen

Omslag og opsætning | Katrine Skriver Christensen

Udgivet af Forlaget DreamLitt | www.dreamlitt.com

Bogen er trykt hos ScandinavianBook, Danmark

Alle rettigheder forbeholdes. Fotografisk, mekanisk eller anden gengivelse af denne bog eller dele heraf er kun tilladt med forfatterens skriftlige tilladelse ifølge gældende dansk lov om ophavsret.

Sagsakter, breve, sms'er, rapporter m.m. i denne bog er direkte gengivet inkl. grammatik og sproglige vendinger. Efternavne, CPR-numre og vejnavne er blevet fjernet.

Laura Helena Pimentel da Silva

KOMMUNEBARN

Selvbiografi

DreamLitt

Dette er en læseprøve af *Kommunebarn*

Til alle glemte børn

*The children who need love the most,
will always ask for it in the most unloving ways.*

Russel Barkley

Onkel N og mig i Brasilien, Belém (Pará), ukendt årstal

Dette er en læseprøve af *Kommunebarn*

Forord

I denne bog er det kommunebarnet i mig, der taler. Kommunebarn er min historie. Den skildrer barndommens oplevelser, som jeg oplevede dem. Det er vigtigt for mig at pointere, at intet i denne bog er fiktion. Bogen består af mine erindringer, dagbogsnotater, samtaler og oprindelige sagsakter. Det er meget muligt, at nogle af mine minder vil være blandet sammen – særligt ved skildringen af min plejefamilie. For jeg oplever fortsat hukommelsesproblemer. Specielt omkring mine første anbringelsesår. Dertil oplever man som barn verden anderledes, end man gør som voksen.

Jeg er klar over, der er nogle, som vil blive stødt over bogens indhold. Og min bog vil gøre folk både vrede og kede af det. Måske vil den særligt ramme de personer, der spiller en rolle i beretningen. Det er alt sammen noget, jeg er afklaret med.

Jeg vil gøre alle dem, der fortsat står mit hjerte nært, opmærksomme på, at det ikke er min mening at såre nogen. Ligeledes ønsker jeg heller ikke at udstille min familie. Men da jeg besluttede mig for at fortælle min historie, besluttede jeg mig samtidig for, at jeg ikke kun kunne nøjes med at gengive den halve. Jeg måtte have alle dens facetter med – også de mindre pæne.

Jeg ønsker at lade mine tidligere plejeforældre vide, at jeg værdsætter dem. Jeg værdsætter alt det, som de gør for mig og mine børn. Min plejefamilie vil føle sig ramt, og det er nok det, jeg finder allersværest ved at fortælle min historie. Men den skal fortælles og ikke udelukkende for min skyld. Denne bog er til alle glemte børn. Den er til dem, der ikke blev set og hørt, og den er til dem, der fortsat overses. Måske vigtigst af alt så er bogen til alle omkring børnene, som har ansvaret for dem.

God læselyst.

Laura Helena Pimentel da Silva

Første del

Gorillaen fra Havtornvej

Tre børn og en mor stiger forvirrede ud af flyvemaskinen, der netop er landet i Københavns Lufthavn. Det har været en lang tur. De er rejst hele vejen fra slummen i Brasilien. Moren er min. Det ældste barn er min halvsøster, og den andenældste er min halvbror. Jeg er den yngste og klamrer mig abeagtigt til Mama. Jeg har siddet hos hende under hele rejsen. Jeg forstår ikke, hvad det er, der sker. Det gør ingen af os. Belém Pará er alt, vi nogensinde har kendt til. Det er anderledes for min mor, hun er dansk gift. Mor har 12 søskende. Moster H er den eneste af mors søskende, der ikke er bosat i Brasilien. Hun kom til Danmark for flere år siden.

„Hvad skal vi her?“ spørger min bror og hiver Mama i ærmet.

„Vi skal bo her. Onkels ven ønsker sig en brasiliansk kone. Vi skal giftes, og så flytter vi ind hos ham,“ svarer hun og tager ham i hånden.

„Jamen, I har jo aldrig mødt hinanden?“

„Nej, men jeg lærer nok at elske ham på et tidspunkt,“ svarer Mama.

Mama fortæller, at min far var hendes store kærlighed. Men han kom i fængsel, da hun ventede mig. Sådan går det for mange af mændene, der bor i Brasilien. I hvert fald for dem, der er fra samme kvarter som os. Jeg har set min far få gange. Mama tog mig med på nogle enkelte fængselsbesøg. Men jeg har ingen minder om min far. Jeg var en baby, sidst jeg så ham.

Mama havde svært ved at mætte vores munde, efter far kom i fængsel.

„Vi har ikke nogen penge,“ sagde hun ofte, når mine søskende og jeg spurgte efter mad. Det er derfor, vi er rejst. Mor ønsker et bedre liv for os.

Jeg synes, det er koldt her i landet, som Mama kalder for „Dinamarca“.

*

Vi flytter ind i bygning nr. 16 på Havtornvej i Frederiksværk. Det almene boligkompleks huser primært socialbelastede indvandrere og danskere, der er på kontanthjælp. Børn, der er overladt til sig selv, hænger ud på boligkvarterets triste legepladser og bruger deres lasede bluseærmer

som snotklude. Brøl lyder igennem tågerne af cigaretrøg. Mødre med plettet tøj skriger ud ad vinduerne, når det er aftensmadstid. For nogle af børnene er aftensmad sjældent. Sådan er det ikke længere for mine søskende og mig. Mama siger, vi er privilegerede. Nu, hvor vi er kommet til Danmark, tilbereder hun altid aftensmad, selvom hun er træt, når hun kommer hjem fra sprogskole.

Vi spiser i stilhed. Vi spiser med fingrene. Kniv og gaffel er nyt for os. Ingen af os forstår, hvad mors danske mand siger. Men vi opfanger alle hans trusler, og af samme årsag er der ingen af os søskende, der har fortalt noget til Mama.

Hendes mand er alene med os flere timer dagligt. Han er meget alene med mig. Jeg går ikke i skole, som mine ældre søskende. Og selvom jeg er tilknyttet et dagtilbud, holder han mig ofte hjemme. Han arbejder som taxachauffør, men kører primært om aftenen. Jeg elsker, når han er på arbejde. Det er dagens højdepunkt for alle, når han går ud ad hoveddøren. Mama siger det ikke højt, men det er meget tydeligt, at hun heller ikke kan lide ham. Vi bagtaler ham på portugisisk, og ingen af os ved, om vi skal grine eller græde over, han er en nøgen gorilla. Han render altid nøgen rundt derhjemme.

Jeg synes, mor fortjener bedre. De passer slet ikke sammen. Min mor gør meget ud af sig selv. Hendes ansigt er omsvøbt af store, naturlige slangekrøller, der høster mange misundelige blikke. Hun formår at se smart ud, selvom hun går med genbrugstøj. Hun kan sagtens finde sig en anden mand. Og hun lader til at være lige så trist over at hænge på sin nuværende, som vi børn er det. Men Mama kan ikke forlade ham. Det står i den uskrevne kontrakt imellem dem. Den nøgne gorilla har betalt for, vi kunne komme til Danmark. Han forsørger os, og lader mor sig skille, inden der er gået fem år, bliver vi forvist til Brasiliens fattigdom.

Gorillaen bærer briller og er ikke ret meget højere end min lave mor. Til gengæld er han meget bredere. Et stort, slapt maveskind hænger udover buksekanten. Hans kortærmede polo stumper og afslører maveflæskets blege hudfarve. Hans hud glinser, han sveder. Fra kinderne udspringer et rødligt skæg, der ikke gror tæt. Et leverpostejsfarvet hår kredser om den skaldede, runde plet på toppen af hans brede hoved, der flyder sammen med kroppen. Han har ingen hals. Jeg tvivler på, han har

haft andre kæresten før Mama. Måske er det derfor, han har været villig til at betale for os.

Om morgenen hyler jeg som en ulykkelig dyreunge, når Mama og mine søskende siger farvel i hoveddøren og efterlader mig tilbage i lejligheden sammen med ham.

„I må ikke gå fra mig!“ trygler jeg. Mine søskende tøver, men traver afsted, da mor forsigtigt guider dem ned ad trapperne i opgangen og siger: „Vi ses i aften, min skat.“

Jeg hader hende for det. Ved hun slet ikke, hvad det er, han gør ved mig?

Den behårede gorilla spilder ikke tiden. Han trykker på stikkontakten, så loftslampen oplyser det brune badeværelse. Det er belagt med brune fliser, som spreder sig fra gulvet til væggene. Overfor toilettet er der opført et firkantet badekar, der også er indkapslet af brune fliser. Jeg ved, at vandet vil være alt for varmt, når jeg glider ned i det. For sådan er det, hver gang han bader mig.

Han har faste rutiner. Vandet løber. Han gør tegn til, jeg skal afklæde mig. Jeg tror, han synes, det går for langsomt. For hans ansigt vrider sig i en irriteret grimasse, imens han vrisser noget på dansk, som jeg ikke forstår. Jeg forsøger at beholde underbukserne på, men han tvinger dem af mig. Så løfter han mig op og lader mig falde ned i badekarrets skoldhede vand. Det gør ekstra ondt, fordi jeg slår halebenet på vej derved. Jeg udtrykker ikke længere, at det gør ondt.

Han vasker mig med en svamp og siger lyde imens. Jeg tror, det skal forestille en leg. Men jeg bryder mig ikke om det. Især ikke når vi kommer til den del af legen, hvor han tvinger mine ben fra hinanden. Hans fingre er alt for store. Det svier og brænder. Og det bliver det ved med at gøre. Også når han er stoppet med at tvinge fingrene ind i mig. Nogle gange bløder jeg fra tissekonen. Det sker ofte, når han propper sin tissemand ind i mig. Når han gør det, ligger jeg stille på det høje bord, som han plejer at lægge mig på. Jeg har lært, at det gør mindre ondt og er hurtigere overstået, når jeg bare ligger stille og håber på, at Mama skynder sig hjem. Hvis jeg ikke gør modstand, så holder han mig ikke hårdt for munden. Det er svært ikke at græde og vride sig. Så sommetider presser han håndfladen hårdt mod mine læber.

Jeg er få år gammel.

Det er eftermiddag, da hoveddøren går op, og mine søskende kommer hjem fra skole. Jeg bliver skuffet over, det ikke er Mama. Samtidig er jeg glad for, jeg ikke længere er alene. Min bror hilser på mig ved at klappe mig kærligt på hovedet. Det gør han hver dag. Vi smiler et kort øjeblik til hinanden, inden vores blikke bliver triste. Gorillaen står i entréen og læner sig op ad det hvide savsmuldstapet.

Han vipper med foden og lader fingrene tromme hen over dørkarmen. Han venter på, mine søskende får overtøjet af. Han ligner et rovdyr, mens han afklæder dem med øjnene. Særligt min storesøster forsøger at trække tiden. Hun fumler med ærmerne på sin jakke, der kamouflerer den spinkle krop.

Gorillaen har allerede gjort klar til min bror inde i den rektangulære stue. Pornofilmen sidder parat i videoafspilleren. Den er koblet til fjernsynet, der står på et rullestativ. Fjernsynet er et af de tunge. Min bror mumler på portugisisk. Han spørger, om fjernsynet ikke kan gøre os den tjeneste at vælte ned over Gorillaen. Det er få måneder siden, vi kom til Danmark, og vi har flere gange spurgt Mama, om vi ikke kan tage hjem igen.

„Det er bedre, vi bliver her,“ svarer hun hver gang.

Min bror sætter sig i skrædderstilling på gulvet, som Gorillaens kropssprog antyder, han skal. Min søster sætter sig i den slatne, orange sofa.

Jeg ved, hvad der skal ske. Derfor søger jeg mod den del af stuen, der vender væk fra altanen og imod køkkenet. Med besvær lukker jeg den krøllede skydedør bag mig. Takket være den er stuen ikke længere forbundet med køkkenet. Når skydedøren er åben, ligger rummene i forlængelse af hinanden. Mamas mand har blikket rettet mod mine ældre søskende. Jeg gemmer mig der, hvor køkkendisken ender. Jeg glider ned langs væggen og skubber benene ind under mig. Grå plastik dækker køkkengulvet. Lyse brødkrummer har fundet vej herved.

Jeg hviler hovedet på knæene og trykker hårdt hænderne mod ørerne. Jeg vil ikke høre på det. Men jeg kan ikke lukke det ude. Begynder at græde lydløst. Min brors gråd er hjerteskræende.

Hvor er Mama?

Lyden af Gorillaen, der slår min bror, trænger igennem skydedøren sammen med bollelydene fra den højlydte pornofilm, der afspilles i baggrunden. Værst er lydene, når Mamas mand voldtager min søster på sofaen i stuen. Jeg kan se hende for mig. Se, hvordan hun græder uden lyd. Jeg ved, det er sådan, hun ser ud, når han humper hende som et svin i brunst. For ofte tvinger han både min bror og mig til at se på imens. Så sidder vi på gulvet og stirrer på det grumsede gulvtæppe.

Krisecenter

Mine søskende og jeg har fælles værelse. Lejlighedens lyse savsmuldstapet er begyndt at blive gulligt. Det er de svævehylde også, hvor min bror har opstillet sin samling af Motormus fra Mars. Vores mor ryger meget. Hun sover ofte sammen med os. Det er rart, for i dagtimerne er hun meget væk. Hun går stadig på sprogskole, og når timerne er forbi, drikker hun kaffe med sine udenlandske klassekammerater – i stedet for at komme hjem til os.

Mine søskende er også begyndt at få venner. Jeg kender dem ikke rigtig. Der er aldersforskel mellem os. Både min søster og bror kalder mig for „lille lort“. Jeg ved, de mener det kærligt. De har aldrig venner med hjem. Gorillaen må ikke møde dem. Det forstår jeg godt.

Min søster siger, at venindernes fædre har tøj på, når hun er hjemme hos dem. Jeg synes, det lyder underligt. For Mamas mand har gået nøgen rundt i lejligheden i to år nu. Vi troede, det var noget, danske mænd gjorde.

Der er stadig ikke nogen af os, der kan lide ham. Jeg tror, det er derfor, mor for det meste sover sammen med mig på min mønstrede sovesofa. Kun en sjælden gang imellem sover hun sammen med Gorillaen. Hun fortæller mine søskende og mig, at Gorillaen er ulækker. Hun får sådan et trist udtryk i øjnene, når hun taler om ham. Men hun siger også, at det er hendes pligt at gøre *det* med ham, fordi hun er hans kone. Jeg forstår ikke helt, hvad hun mener med at gøre *det* med ham. Men jeg fornemmer alligevel, at det måske har noget at gøre med *det*, han gør ved mig, når han tvinger sin stive tissemand ind i mig. Det gør ondt. Jeg har ondt af mor.

*

Mine søskende taler dansk nu. Mama kommunikerer med mig på portugisisk, så jeg forstår ikke, hvad det er, de siger. Hvem er alle de mennesker, der står sammenklemt i entréen? Er det mor, der har lukket dem ind? Hun ser forvirret og skræmt på dem. Der er tre mænd og en dame.

„Det er kommunen, Mama.“ Min søster forsøger at forklare det igen, da mor fortsat ligner et stort spørgsmålstegn. To af mændene er klædt i uniform. Den ene holder et skilt hen til mors ansigt. „Policia?“

Min søster nikker.

Mama er helt stille.

En tung krop skubber mig fremad. Gorillaen klemmer sig forbi mig og resten af menneskemængden i gangen. Han forlader lejligheden. Opgangen runger af lyden fra hans korte ben, der skynder sig ned ad trapperne. Der er ingen, der følger efter ham.

Hvad skal der ske? tænker jeg. Hvor er min bror henne? Ruller han på rulleskøjter nede i buret? Det er meget sandsynligt. For det gør han ofte.

Mor har tårer løbende ned ad kinderne. Hun ænser mig ikke. Hun har kun øje for tøjbunkerne, som hun smider fra klædeskabet over på sengen.

„Hvad skal jeg tage med?“ råber hun.

„Så meget som muligt,“ svarer min søster, selvom spørgsmålet ikke var tilegnet hende og fortsætter, „vi kommer ikke tilbage. Vi skal på krisecenter.“

Mamas blik afslører, at det endnu ikke er gået op for hende, hvad der sker.

„Vi har sagt det. Lillebror og jeg har fortalt det til skolen.“

Mor siger ingenting. Hun græder bare.

Anbringelse

„Jeg er så ked af det,“ siger Mama grådkvalt og knuger mig ind til sig. Jeg er ved at være halvstor, og alligevel vugger hun mig som en baby.

„Ked af hvad?“ spørger jeg.

I går blev min søster kørt til noget, som krisecenterets ansatte kalder Fyn. Jeg forstår ikke hvorfor. Men måske er det derfor, mor er ked af det. Det er jeg også, selvom jeg ikke græder. I det hele taget græder jeg ikke særlig meget længere. Heller ikke selvom det gør ondt, når jeg falder og slår mig.

Min familie var samlet, og det var dejligt. Min søster, bror, mor og jeg boede sammen på et stort, todelt værelse. Nu er her kun min bror, mor og mig. Alle min søsters ting er væk. Er hun flyttet? Hvornår kommer hun tilbage?

Krisecenteret består af en kæmpe villa, og her bor fire andre kvinder. Nogle af dem har børn, der alle er ældre end mig. Vi er krisecenterets største familie. Derfor har vi fået tildelt villaens eneste todelte værelse. Det er ligesom at bo i egen lejlighed. Her er både køkken og badeværelse. Væggene er alle lyse, og indretningen er beskednen. Fire enkeltmandssenge er opstillet. Der er også et firkantet bord med fire stole, der ikke matcher. Et stort, massivt klædeskab i naturtræ står plantet op ad værelsets bærende væg. Der er koldt i rummene. Også selvom solen skinner udenfor. Om morgenen løber der dug ned ad ruderne.

Mor slipper taget om mig og rejser sig. Så åbner hun klædeskabet og giver sig til at folde mit tøj sammen. Et vandret fold. Så et lodret. Gentagelse. Jeg sidder i fodenden af min storebrors seng. Han er optaget af en Game Boy, som han har lånt af krisecenterets personale. Maskinen belønner ham ved at udstøde en lalleglad lyd, når han har fuldført en mission. Han har ligget i sengen, siden vi ankom til krisecenteret for få uger siden. Ofte sidder vi alle sammenklemte på en af sengene. Det gjorde vi også, da min søster var her. Så sad vi bare der uden at sige noget.

Min mor er en kvinde af få ord. Med undtagelse af når hun ringer hjem til familien i Brasilien. Jeg ville ønske, hun snakkede med mig på samme måde; at hun smilte imens.

Hvorfor giver hun sig til at presse mit tøj ned i en taske, som er alt for lille? Hun banker irriteret på lynlåsen og bliver frustreret over, den ikke vil lukke.

„Hvorfor pakker du mine ting?“ spørger jeg, da hun også lægger mine hårbøjler ned i den overfyldte taske.

Hun sender mig et tomt blik og forbliver tavs, som hun plejer.

Kort tid efter banker det på døren. Det er Patricia, mors tolk. Jeg troede egentlig, hun var vores sagsbehandler, for jeg har endnu ikke mødt andre end hende, som repræsenterer kommunen. Mama fortæller mig, det ikke hænger sådan sammen.

„Din sagsbehandler hedder noget andet,“ siger hun.

Jeg er ligeglad. Jeg ved alligevel ikke, hvad en sagsbehandler er. Og det er heller ikke vigtigt. Patricia er sød. Hun stryger mig over kinden, idet hun siger: „Hej.“

Både min mor og Patricia er flotte damer. De er begge glade for rød. Men i dag føles det hele lidt underligt. Jeg har ondt i maven.

Patricia tager min taske for mor. Jeg kysser min bror, der stadig ligger med næsen begravet i personalets Game Boy. Mor beder ham om at gå ind i opholdsrummet, så krisecenterets pædagoger kan se efter ham. Han skal åbenbart ikke med os i dag.

Hvor skal vi hen? tænker jeg.

Da Patricias bil stopper, har vi ikke kørt i ret lang tid. Vi holder på en villavej. Der er huse på begge sider. De får mig til at krympe længere ned i bilsædet. Det er flotte huse sammenlignet med vores papkasse i Brasilien og Danmarks billige boligblokke, som er det eneste, jeg kender til. Jeg spærrer øjnene op og betragter det store hus foran mig, som jeg kan se igennem bilruden. Det er nærmest, som om huset smiler til mig. Der står noget med sort på dets facade. Har huset et navn? Det er mærkeligt.

Mama holder min hånd. Hun græder voldsomt. Hun har grædt hele vejen herover. Jeg ved ikke hvorfor. Og det gør hun vist heller ikke selv. Hun svarer ikke, når jeg spørger. Hverken Patricia eller Mama har fortalt mig noget om, hvad vi skal. Jeg kan mærke, der er noget galt, men jeg græder ikke. Jeg forsøger at stoppe min mors gråd ved at smile igen og igen. Det nytter ikke noget. Vandfaldet fra Mamas øjne stopper ikke. Hun stryger min hånddryg, indtil Patricia gør tegn til, vi skal stige ud af

bilen. Vi når kun lige ud derfra, inden Mama igen knuger min hånd. Der er noget, der fortæller mig, at det her er farligt. Mor smitter. Jeg bliver bange.

Det ændrer sig hurtigt igen, da en sorthåret mand med varme øjne og smilehuller rækker hånden frem imod mig og præsenterer sig. Hans lyshårede kone siger også hej. De ser rare ud.

Jeg gemmer mig en smule bag Mamas ben. Hun holder mig stadig i hånden. Hendes håndflader er svedige.

Manden tager min taske ud af bilens bagagerum. Skal vi bo her nu? Jeg ser på mor og forventer, hun læser mine tanker. Hun opdager det ikke. Hun snakker med Patricia, der oversætter det, som mandens kone siger.

Det er varmt. Solen skinner. Det er maj måned. Det er ikke ret længe siden, jeg har haft fødselsdag. Mor gav mig en traktor, som man kan køre på ved at træde i dens cykelpedaler. Jeg fik den ikke med over på krisecenteret. Den står stadig hjemme hos Gorillaen.

Mama betragter manden og den lyshårede kvinde, der står overfor os. Vi står på vejen. Jeg kigger på asfalten og slår usikkert skosnuderne sammen. Jeg har lilla gummistøvler på.

Nu sker der noget. Sammen bevæger vi os gennem et snævret gangsystem, der lugter af skrald. Jeg rynker på næsen. Ser på mor, der gør det samme. Der er flere skraldespande opstillet. En genbrugspose i metalgitter. En anden container i grøn plastik. Parrets hus er indrammet af et stort hegn, der grænser op til nabohuset. Haven er næsten helt lukket. Boligblokke er synlige fra havens bagerste del. Man ser dem kun, når man går op ad trapperne. Familiens have har to etager. Det har jeg aldrig set før.

Jeg er så opslugt af indtryk, at det kommer bag på mig, da mor kysser mig hårdt på munden. Så borer hun ansigtet ind til mit og efterlader mig våd af tårer. Hun græder stadig. Men hun siger ingenting til mig, og derfor forvirrer det mig, at hun skal til at gå – uden mig. Hvorfor skal jeg ikke med hende? Hun kan da ikke bare efterlade mig her hos de fremmede mennesker. Jeg forsøger at holde hende tilbage, men hun vrister sig fri af mit greb.

„Du må ikke tage min datter fra mig,“ siger Mama til den lyshårede kvinde, der efterfølgende nikker

Mama sætter sig ind i bilen, som Patricia allerede har startet. Langsomt forsvinder bilen ned ad den samme vej, som den kort forinden kørte op ad. Inden mor forsvinder helt ud af syne, ser jeg, hvordan hun ivrigt vinker til mig, som om vi ikke skal ses i lang tid. Hun laver en hjerteskrærende grimasse, som brænder sig fast på nethinden. Hun bryder fuldstændig sammen. Jeg vinker slapt tilbage. Hvorfor forlader hun mig? Jeg mærker trang til at græde, men kan ikke. Jeg er lammet. Hvad er det, der foregår? Hvornår kommer mor tilbage og henter mig?

Plejebarn

„Laura er vores plejebarn,“ siger den mørkhårede mand og hans kone, når de præsenterer mig for deres familiemedlemmer og gode venner. Der er mange nye ansigter, som jeg skal forholde mig til. Jeg forsøger at være sød og skabe kontakt ved at synge. Jeg kan nogle engelske sange. Men jeg forstår ikke, hvad jeg synger. Jeg forstår heller ikke rigtig dansk, som alle de fremmede mennesker taler.

Hvad er et plejebarn? Hvem er det, der er på besøg? Og hvor er min mor henne?

Min mors mørke hånd erstattes med kvindens lyse. Kvindens hud er blød, og hun er sød. Hun præsenterer mig for sine biologiske børn. Manden og hans kone har en dreng og en pige. De er ældre end mig, men jeg er på størrelse med drengen.

Jeg forstår, familien havde forventet, at jeg var noget mindre, for i deres bil er der et børnesæde til mig, som jeg er alt for stor til at sidde i.

Her bor også en kanin. Sådan en har jeg aldrig set før, men jeg kan lide den. Kaninen er blød, og den dufter dejligt. Det virker også, som om den synes om mig. Jeg snakker med den, og den forstår mig. Sådan er det også med katten. Her bor en lille, sort kattekillling, der minder lidt om mig. Jeg er også helt sorthåret. Killingen kredser om mine ben, og den får mig til at slappe af. Jeg kan godt lide dyr. Vi havde en langhåret hund i Brasilien. Dens pels var hvid og sort. Jeg er godt klar over, at Brasilien er langt væk herfra.

Parret har også en anden dreng indimellem. Han er ranglet, rød og fregnet. Han er ikke deres rigtige barn. Det er jeg heller ikke. Jeg har en familie, og jeg vil ikke have en ny.

*

Det er et stykke tid siden, mor forlod mig. Jeg plejer at kunne se hende for mig og høre hendes varme latter. Det kan jeg ikke længere. Jeg ved ikke, hvor længe siden det er, jeg har set min familie sidst. Jeg ved, at den lyshårede kvinde er min plejemor, for hun peger ofte på sig selv og

siger: „Plejemor“. Bagefter peger hun på mig og vil have mig til at sige mit navn. „Laura“.

Hvem er jeg? Og hvorfor er jeg et plejebarn? Jeg forsøger stadig at finde ud af, hvad det betyder, når parret siger, jeg er deres plejebarn og smiler til mig. Det må være noget godt.

*

Min plejemor tager mig til frisøren, så nu ved jeg, at en frisør er sådan en, der klipper hår af. Jeg er aldrig blevet klippet før. Mon Mama kan genkende mig?

Jeg er så småt begyndt at indse, hun ikke henter mig igen. Jeg er stoppet med at vente på hende og spejder ikke længere efter hende gennem vinduerne. Det brugte jeg meget tid på i starten.

Nu bruger jeg i stedet meget energi på at observere familien. Jeg vil så gerne kunne forstå dem. Og jeg vil gerne have dem til at forstå mig. Det eneste, jeg forstår, er, at de kalder mig et eller andet, der ikke er mit navn. De bruger et kaldenavn.

Jeg gør mig umage for at få dem til at kunne lide mig. Jeg optræder med sang og dans, smiler og lader min plejemor børste mit hår. Hun bruger lang tid på at gøre mig fin foran spejlet, som står i rummet med trappen, der fører op til husets første etage. Jeg har aldrig været så fin før. Tøjet, jeg har på, er helt nyt. Genbrugstøjet, som jeg havde med i kufferten, da jeg kom hertil, er kastet i en tøjcontainer.

Om dagen går jeg i institution og forsøger at komme i kontakt med de andre børn. Jeg er godt klar over, jeg er anderledes. De andre bliver ikke omtalt som plejebørn, og de bliver hentet af forældre med samme hudfarve som dem selv.

Når jeg bliver hentet om eftermiddagen, kører vi ofte ud til hestene. Min plejesøster er glad for heste, og jeg er også faldet for de stærke og smukke dyr. En sød pige trækker mig rundt på ridebanen. Sommetider er det min plejesøster. Jeg falder tit i søvn på ryggen af dyret. Det er ikke altid, jeg sover så godt om natten. Jeg drømmer om ting, som jeg endnu ikke er gammel nok til at sætte ord på.

Jeg har grimme drømme om Gorillaen. Drømmer om hans hænder på min krop. Hans hånd over min mund, blokeringen for næsen og hans tissemand indeni mig. I drømmene råber jeg forgæves efter Mama, der ikke kommer. Når jeg vågner, ligger jeg og kigger på de selvlysende stjerner, der er klistret fast på værelsesvæggene. Det beroliger mig. Jeg er omgivet af bamser og dukker. Mørket gør dem uhyggelige. Jeg vender frygten for dem ved at fantasere mig til, de er superhelte, der passer på mig. Jeg fortæller aldrig nogen om drømmene, heller ikke psykologen, som jeg besøger jævnligt.

Generelt siger jeg ikke så meget til hende. Til dels fordi jeg ikke kan, men også fordi jeg ikke har lyst. Jeg nøjes med at svare på hendes spørgsmål. Hun lader til at være tilfreds med det. Resten af tiden spiller vi spil, og hun beder mig om at bygge klodser på tid. Jeg er et lydigt barn og gør, hvad der bliver sagt. Hun klapper i hænderne og fortæller mig, jeg er dygtig. Så skriver hun ting ned på papirblokken, der ligger foran hende. Hun fortæller mine plejeforældre og kommunen, at jeg ikke har lidt alvorlig skade, og at jeg ikke er blevet seksuelt misbrugt. Hun siger, at jeg har overværet overgrebene på mine søskende og har seksuel indsigt, men jeg som sådan ikke er påvirket af det. Hun mener ikke, at jeg har lidt overlast. Derfor er det ikke nødvendigt, lægen undersøger mig.

Om aftenen spiser jeg med min plejefamilie omkring det runde spisebord, der står i hjørnet af køkkenet. Der er klinker på køkkengulvet. Stolene larmer, når man trækker dem ud for at sætte sig. Mine plejeforældre beder mig ofte om at lade være med at nynne, når jeg spiser. Jeg lægger ikke selv mærke til, jeg gør det. Men jeg vil gerne stoppe med det for at gøre dem glade.

Til dessert får vi sommetider hjemmelavede bolsjer. Det er lækkert. Mine yndlingsbolsjer er de røde- og hvidstribede. De smager af pebermynte. Min plejemor er kreativ. Det er hende, der laver bolsjerne. Sommetider hjælper jeg hende med det, og det er sjovt, selvom man også skal skynde sig lidt, for ellers bliver bolsjemassen boblet og stiv for tidligt. Min plejemor støber også lys i kælderens. Hun laver lys i alle farver. Jeg holder mest af, når hun laver lysene i bivoks. De er naturlige, og deres farve er sart. Det bedste ved bivokslysene er deres duft af honning.

Min plejefar er også kreativ, men på en anden måde. Han brygger øl og deler dem glædeligt med sine mandlige venner. Han er sød og sjov. Han snurrer dynen rundt og rundt om mig, når jeg skal sove. Jeg ligger som pølsen i en hotdog. Det er rart. Han læser også altid en Pixibog, inden han siger godnat til mig. I takt med at tiden går, forstår jeg bøgerne bedre, og nu er jeg også så småt begyndt at forstå og snakke dansk. Det bedste ved at have lært sproget er, at jeg endelig har fundet ud af, hvad et plejebarn er. At være et plejebarn betyder, at man opvokser hos en familie, der ikke er ens egen. Jeg tror nok, jeg er okay med det. Jeg kan godt lide min plejefamilie, men jeg savner min mor.